

Sygn. akt III CSK 126/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku J. D.
przy uczestnictwie E. N., R. M., A. B., M. M. i Gminy C.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników R. M. i M. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 1 października 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestników R. M. i M. M. na rzecz uczestnika
Gminy C. kwotę 900 zł (dziewięćset zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestnicy M. M. i R. M. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 października 2013 r., wskazując na „oczywistość skargi kasacyjnej” (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżących, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinni oni w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykażą, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ. lub z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.).

W skardze nie wykazano oczywistej jej zasadności, skarżący bowiem ograniczyli się jedynie do ogólnego wywodu niezawierającego argumentów ściśle prawnych. Poza tym zarzuty skarżących zostały wymierzone w ustalenia faktyczne i ocenę dowodów dokonaną przez Sądy obu instancji, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.

[aw]